

I. KAPITOLA

(Rok Páně 1355)

První delší zastávku po návratu z římské jízdy udělal císař Karel až v Norimberku. Z cesty přes hory byla jeho mladinka manželka Anna Svídnická nadšená. Většinu života vyrůstala na uherském královském dvoře v krajině, jejíž nejvyšší kopce byly ve srovnání s nebetyčnými ledem pokrytými alpskými obry jako krtince.

Na jeden nižší dokonce s doprovodem několika horalů vystoupala. Inspiroval ji k tomu básník Francesco Petrarca, kterého bezmezně obdivovala. To on jako první vystoupil v mládí zcela zbytečně, jak to hodnotila většina učené společnosti, na horu Mont Ventoux a své pocity zachytil v proslulém dopise, jehož opisy pak kolovaly mezi jeho příznivci. Popisoval úžas nad majestátem hory a nádherné přírodní scenérie, jaké mohou vidět jen ptáci.

Ještě ten den napsala po návratu do tábora s pomocí svého kaplana Jana z Landštejna slavnému básníkovi nadšený dopis. Jeho odpověď jí však trochu zklamala. Místo pochvaly jí poslal úvahu svatého Augustina o morálních výškách skutečného křesťana. Posel s jeho listem ji zastihl právě v Norimberku.

Když se svěřila svému manželovi, pousmál se císař Karel shovívavě a dodal: „Má drahá, pamatuj si, že on musí mít vždycky navrch. Není podstatné, zda tě pochválí nebo pochopí, důležité je, jak ses tam cítila ty sama. Jsi úžasná. A krásná.“

Po podobných slovech nebyla jiná možnost, než že noc v přepychové komnatě norimberského hradu strávili spolu. Císař Karel byl hezký muž a Anna oceňovala, že se umí chovat jako rytíř nejen ve společnosti, ale i v noci na lůžku. Nikdy sice jiného muže nepoznala, ale byla přesvědčená, že lepšího by nenašla. Podobné pocity mával i Karel. Ten sice poznal už mnoho žen, ale Anna Svídnická byla jedna z nejlepších milenek, jaké kdy držel v náruči.

V Norimberku vládl purkrabí Friedrich z nesmírně zámožného rodu Hohenzollernů. Otěže vlády převzal nedávno po svém otci a Karla podporoval od začátku, kdy získal korunu římského krále. Postupně se mezi nimi rodila důvěra, bez níž bylo skutečné spojení jen prázdnými slovy. Zatímco v případě jiných panovníků si Karel nedělal těžkou hlavu, pokud nějaký slib nedodržel, s Friedrichem jednal vždycky korektně. Norimberk byl pro něj velice důležitý, neboť byl výstavný, ležel na ideálním místě pro konání říšských sněmů a jinak šetrný purkrabí vždycky připravil hostinu odpovídající císařskému majestátu.

Druhý den po Karlově příjezdu se vydal slavnostní průvod v čele s císařským manželským párem do města. V jeho centru nedaleko rynku bylo rozlehlé slavnostně vyzdobené prostranství, z něhož už byly odklizeny všechny trosky po zbořených domech židovského ghetta. Těla pěti stovek židů zavražděných během nočního pogromu před šesti lety byla pohřbena ve velké jámě před hradbami.

Na císaře Karla a purkrabího Friedricha čekal zástup měšťanů v čele s purkmistrem Ulrichem Stromerem. Byl tu i rezenský biskup, pod jehož diecézi město spadalo. Jmenoval se Friedrich, pocházel rovněž z rodu Hohenzollernů a byl bratrancem norimberského purkrabího. Všichni dychtivě očekávali panovníka, neboť tahle slavnostní událost se kvůli římské jízdě už několikrát odložila. Nešlo o nic jiného než o založení chrámu Panny Marie, jemuž se ve městě důvěrně přezdívalo Frauenkirche. Na místě se nacházelo živé staveniště a byly položeny základy, protože zemní práce tu probíhaly už nejméně dva roky.